

bud' tedy musí uplatňována býti zmatečnost (§ 514, odstavec druhý) — což v tomto případě sice učiněno, avšak, jak shora ukázáno neprávem, nebo nesprávné právní posouzení (§ 520 odstavec druhý) a to dle výslovného předpisu tak, že musí zrovna tak jako při dovolání dle §u 506 poslední odstavec c. ř. s. u d á n y b ý t i d ů v o d y n e s p r á v n o s t i, což ale v tomto případě, jak shora ukázáno, rekurs naprosto opominul za b ý v a j e s e d ů v o d y n á v r h u a n e d ů v o d y u s n e s e n í, nebo konečně uplatňovati lze i vadnost neb neúplnost řízení. (§ 526 odstavec první, 527 odstavec druhý) nebo třeba ovšem i rozpor se spisy, o což obě však zde nejde.

Čís. 4438.

K osvědčení nebezpečí ve smyslu §u 379 ex. ř. se nevyžaduje obmyslného jednání dlužníkovy; stačí, že nebezpečí, ohrožující vydobytí pohledávky, vychází z takových jednání dlužníkových, která nejsou hospodářsky a právně nutna neb obvyklá a zmenšují jeho jmění nebo činí je věřiteli nepřístupným. K povolení prozatimního opatření nestačí však, že odpůrce jest zadlužen, zastavil platy aneb naň byl uvalen obchodní dozor anebo že má sídlo v cizině (Rakousku).

(Rozh. ze dne 9. prosince 1924, R I 994/24).

So u d p r v é s t o l i c e povolil prozatimní opatření ku zajištění peněžitě pohledávky, rekursní soud návrh zamítl. D ů v o d y: Rekurs jest odůvodněn. § 379 odstavec druhý ex. ř. uvádí příklady proti-právního jednání dlužníkovy, jimiž má býti dán výraz jasnému úmyslu zákona, že toliko ku zmaření nebo stížení vydobytí pohledávky směřující chování dlužníka samo má tvořiti důvod ku vydání prozatimního opatření. Pouhá okolnost, že dlužník jest zadlužen, platy zastavil aneb že naň k jeho žádosti uvalen byl obchodní dozor, nebo že má sídlo v cizině, o sobě ještě nestačí, nýbrž musí tu být i obmyslné jednání dlužníkovy, na rozdíl od ustanovení § 381 ex. ř., dle kterého stačí obava objektivního zmaření nebo stížení vydobytí pohledávky. Navrhovatelka ani netvrdila, že odpůrce své v tuzemsku se nalézající jmění realizuje a do ciziny převéstí usiluje (srovn. Neumannův komentář str. 1078), nýbrž uvádí toliko, že následkem uvalení obchodního dozoru jest nebezpečí, že odpůrce jmění své z Československé republiky odstraní přes hranice, aniž by osvědčení o tom nabízela, a domněnku svou blíže odůvodnila. Ve směru posléz uvedeném má výslovný předpis o vykonání rozsudku v cizině § 381 a 370 ex. ř. a cont. § 379 cit. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Nejvyšší soud nesdílí ovšem právní názor rekursního soudu, že § 379 ex. ř. předpokládá obmyslné jednání dlužníkovy, a má za to, že dle zákona stačí, že nebezpečí, ohrožující vydobytí pohledávky, vychází z takových jednání dlužníkových, která nejsou hospodářsky a právně nutna neb obvyklá a zmenšují jeho jmění nebo činí je věřiteli nepřístupným. Než jinak přidává se Nejvyšší soud

k názoru napadeného usnesení, že okolnost, že odpůrce ohrožené strany je zadlužen, platy zastavil anebo že naň k jeho žádosti byl uvalen obchodní dozor, anebo že má své sídlo v cizině, nestačí k povolení prozatímního opatření ve smyslu Šu 379 ex. ř. Stěžovatelka přehlíží, že ve svém návrhu na povolení prozatímního opatření omezila se na tvrzení, že na žalovanou byl v Rakousku uvalen obchodní dozor, že tím jest prokázáno, že jest značně zadlužena, a že proto jest zde prý nebezpečí, že žalovaná banka disponuje přes hranici svůj tuzemský majetek, tak že vydobytí zažalované pohledávky v tuzemsku bylo znemožněno a následkem provedení exekuce v cizozemsku značně stíženo. Že pohledávky žalované banky, uvedené v tomto návrhu, jsou jejím jediným majetkem v tuzemsku, tvrdí žalobkyně teprve v dovolacím rekursu, tedy opožděně. Rozumí-li cizozemkem Rakousko, nutno poukázati k tomu, že dle vládního nařízení ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z. a n. zdejší exekuční tituly jsou vykonatelný v Rakousku. Pouhý poukaz žalobkyně k tomu, že žalované bance rakouským soudem byl povolen obchodní dozor, není dostatečným osvědčením ve smyslu Šu 379 ex. ř. o tom, že žalovaná banka, jejíž dispoziční právo bylo omezeno obchodním dozorem, skutečně již zamýšlí převést sporné jmění do Rakouska, a proto není potřebí, zabývat se otázkou, jaký vliv na vydobytí zažalované pohledávky má tento dozor, jehož žalobkyně v první stolici se dovolala pouze za účelem osvědčení, že žalovaná banka je značně zadlužena.

Čís. 4439.

Jde-li o exekuci na přihlášení, nemůže si dlužník stěžovati do povolení exekuce dříve, než mu bylo povolující usnesení při výkonu exekuce doručeno.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1924, R I 998/24).

Stížnost dlužníka do usnesení prvního soudu, povolujícího exekuci na přihlášení, **r e k u r s n í s o u d** odmítl pro nepřipustnost. **N e j v y š š í s o u d** nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

D ů v o d y:

Podle Šu 64 ex. řádu musí býti usnesení, k nimž došlo mimo rok, stranám doručena v písemném vyhotovení. Teprve doručením stávají se usnesení ta podle §§ 416, odstavec první c. ř. s. a 78 ex. ř. vůči stranám účinná, kterážto účinnost spočívá v tom, že teprve dnem po tom dni, kterého se stalo usnesení účinným, počínají plynouti lhůty k opravným prostředkům a lhůty k plnění (§ 528 c. ř. s. a § 78 ex. ř.). V té věci nebylo usnesení soudu první stolice, exekuci povolivši, doručeno, jelikož vymáhající strana žádala o výkon exekuce na přihlášení. Žádá-li věřitel o výkon exekuce na přihlášení, nemůže býti při exekuci podle Šu 349 ex. ř. přehlíženo ustanovení §§ 575 odstavec třetí a 569 c. ř. s., a Šu 1114 obč. zák., a také ta okolnost, že je v tomto případě podle Šu 161 jedn. řádu potřebí s výkonem sečkat, až se vymáhající